

Arrest

nr. 339 677 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CASTIAUX
Overwinningsstraat 124
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 maart 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. CASTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2025 treft de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt verworpen bij 's Raads arrest van 14 augustus 2025 met nr. 331 026.

Op 21 maart 2025 treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoeker tegen deze akte instelde, wordt verworpen bij 's Raads arrest van 28 maart 2025 met nr. 324 273, en het eveneens ingestelde beroep tot nietigverklaring wordt verworpen met het arrest nr. 330 082 van 15 juli 2025.

Op 21 maart 2025, met kennisgeving op diezelfde dag, beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie zone TARL op 21.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D.

voornaam : I.

geboortedatum : (...) 1993

geboorteplaats : Dakar

nationaliteit : Senegal

alias: D. I. (°(...) 1993) – Franse nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.03.2025 dat hem betekend werd op 08.03.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone TARL op 21.03.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van betrokkenheid bij grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts.

Betrokkene maakte ook reeds gebruik van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij hier een Belgische vriendin zou hebben. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij verklaart verder ook nog 2 broers te hebben. Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden.

Bovendien het feit dat de broers en vriendin van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft

gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Verder verklaart betrokkene niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft tijdig een synthesememorie overgemaakt. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad derhalve uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie zet de verzoeker het volgende uiteen:

“Enkele manier:

- 1. Overtreding van artikel 62 van de wet van 15 december 1980*
- 2. Schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen*
- 3. Niet-inachtneming van de gewone beroepstermijn*
- 4. Kennelijke beoordelingsfout*
- 5. Onvoldoende motivatie*
- 6. Schending van de algemene zorgplicht en de verplichting om te beslissen met inachtneming van alle omstandigheden van een geval;*
- 7. Schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens*
- 8. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens*

DAARIN

De motivering van de bestreden handelingen is de volgende:

(...)

TERWIJL

Overwegende dat elk administratief besluit wettelijk moet worden gemotiveerd; Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de motivering erin bestaat dat in de handeling de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld waarop de beslissing is gebaseerd.

De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing (Leroy, M., "La nature, l'extent et les sanctions de l'obligation de raisonner", Journées d'Etude du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, pp.12-13);

Dat "het rechtvaardigen van een beslissing in de formele zin van het woord is het verklaren ervan, het is het uiteenzetten in de beslissing zelf, de redenering in rechte en in feite waarop het is gebaseerd. Het is om te formaliseren hoe en waarom de auteur van de beslissing van mening was dat hij zijn bevoegdheid kon toepassen op de feitelijke situatie die hem werd voorgelegd." (D. LAGASSE "De wet van 29.07.1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen", Richtlijnen, 1993, p.68);

Bovendien moet de motivering "adequate" zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beschikking en duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn;

Het volstaat niet dat het administratief dossier de feiten onthult waarop de beslissing is gebaseerd om te kunnen aannemen dat deze rechtens genoegzaam is gemotiveerd (D. VANDERMEERSCH, Chronique de jurisprudence, JT 1997, 588; EG 24/08/1993, arrest42.488);

Dat de wetgever de administratie heeft gedwongen om haar beslissing beter te beraadslagen. Onder het mom van een formeel vereiste schreef het "een discipline voor die het verplicht elk geval zorgvuldig te onderzoeken en zijn beslissingen te rechtvaardigen zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de belanghebbenden van de redenen voor de beslissingen die op hen betrekking hebben , zodat zij kunnen nagaan of het geval is geweest. (Parl. Doc., Senaat, 1990-1991, nr. 215/2)

De aan verzoekster ter kennis gebrachte bestreden besluiten voldoen niet aan bovengenoemde vereisten.

Dat de vermeende motivaties inderdaad volkomen onjuist zijn.

Verzoeker was weliswaar op 21 maart aangehouden door politieagenten in het kader van een onderzoek naar de handel in namaak-T-shirts, maar verzoeker was op geen enkele wijze gehoord of gearresteerd vanwege deze handel.

Hij is op geen enkel moment als verdachte beschouwd in deze zaak en wordt op geen enkele manier vervolgd of zelfs maar betrokken bij deze feiten.

De politie heeft hem niet ondervraagd of ondervraagd in verband met deze mensenhandel.

De aanvrager heeft niets met deze zaak te maken en wordt op geen enkele manier aangeklaagd.

Het is noodzakelijk om gewoon het politierapport van Taraap van 21 maart 2024 te lezen om op te merken dat de aanvrager helemaal niet is gehoord in verband met mensenhandel, maar alleen vanwege zijn gebrek aan verblijf en het niet naleven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2025.

Dat de redenen voor het inreisverbod van de aanvrager omdat hij werd vervolgd of betrokken was bij een nep-T-shirtzaak dan ook volstrekt onjuist zijn.

De lezing van het gespreksverslag dat verzoeker op 21 maart 2025 bij de politie heeft afgelegd, bevat geen vragen over mogelijke mensenhandel of verdenking van betrokkenheid van verzoeker.

De aanvrager wordt niet gehoord, noch in staat van beschuldiging gesteld, noch zelfs maar verdacht van deelname aan mensenhandel. Hij wordt alleen gearresteerd en gehoord omdat hij zich niet heeft gehouden aan het bevel om het Territoire van 8 maart 2025 te verlaten en dat hij geen verblijfsvergunning heeft.

De motivering van het besluit kan dus geenszins als toereikend worden beschouwd, aangezien het niet voldoet aan de eisen van de minimale formele motivering waaraan alle besluiten van de overheid moeten voldoen;

In die zin is het bestreden besluit in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat het inderdaad omwille van deze vermeende betrokkenheid is dat de tegenpartij ervoor kiest om hem te sanctioneren voor een periode van maximaal 3 jaar.

Dit is volstrekt onevenredig wanneer het enige strafbare feit dat tegen mijn aanvrager is vastgesteld, is dat ik in het bezit was van een Franse identiteitskaart.

De opposant verwijt de verzoeker dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten, uitgevaardigd op 8 maart 2025

De aanvrager herinnert er echter aan dat dit bevel om het grondgebied te verlaten hem verplichtte het land op 8 maart 2025 te verlaten.

Op 8 maart 2025 zat hij echter in voorlopige hechtenis. Hij kon dus niet voldoen aan de voorwaarden van zijn bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg van een beslissing van openbare orde.

Technisch gezien kan de tegenpartij hem niet verwijten dat hij zijn beslissing van 8 maart 2025 niet heeft gerespecteerd.

De aanvrager werd vervolgens beschuldigd van valsheid in geschrifte en werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij het risico liep strafrechtelijk te worden vervolgd.

Bovendien is verzoekers mobiele telefoon met al zijn persoonlijke documenten en alle elementen van zijn privéleven in beslag genomen. De waarde van deze mobiele telefoon is meer dan 1500€.

Het is dan ook begrijpelijk en verontschuldigbaar dat hij, wanneer hij door een rechterlijke beslissing wordt vrijgelaten, zijn bezittingen moet kunnen terugkrijgen en aanwezig moet kunnen blijven om te worden gehoord en zich te verdedigen tegen de tegen hem ingebrachte beschuldigingen. Er zij aan herinnerd dat de aanvrager het vermoeden van onschuld geniet.

Aangezien hij vanaf 9 maart 2025 vrij was, had de aanvrager 30 dagen om het besluit van 8 maart 2025 aan te vechten.

Het is niet te rechtvaardigen om de aanvrager te verwijten dat hij zich niet heeft gehouden aan een besluit dat nog tot 7 april juridisch kan worden aangevochten.

Verzoekster kan niet worden verweten dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een besluit dat geenszins definitief is.

Er is wel degelijk geen rekening gehouden met de elementen en omstandigheden van het dossier van verzoekster en de opposant kon niet onkundig zijn, er is sprake van schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, een kennelijke beoordelingsfout in het besluit en schending van de regels inzake de motivering van bestuurshandelingen door de tegenpartij.

Dat de middelen serieus zijn.

Terwijl de tegenpartij op 8 maart 2025 geen inreisverbod heeft uitgevaardigd, hoewel zij een bevel heeft bevolen om het grondgebied te verlaten.

Dat het op 21 maart 2025 uitgevaardigde inreisverbod niet kan worden gerechtvaardigd door een vermeende betrokkenheid van de aanvrager bij de handel in vervalsingen. Hij is in dit opzicht niet het doelwit van de politie of van de officier van justitie. Alleen de tegenpartij bevestigt dit, maar in het administratief dossier is er niets dat dit bewijst.

Het enige argument dat de tegenpartij tegen de aanvrager kan aanvoeren, is dat hij niet had voldaan aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit eerste bevel om het grondgebied te verlaten was echter geenszins definitief op 21 maart 2025.

Het uitvaardigen van een inreisverbod van 3 jaar op basis van dit argument alleen al is dan ook volstrekt disproportioneel.

De reden voor de betrokkenheid van de aanvrager bij de handel in T-shirts is op geen enkele manier gegrond.

Het is onjuist om de onrechtmatigheid van het uitgevaardigde inreisverbod te erkennen, aangezien het berust op onjuiste beweringen en ontoereikende verwijten aan het adres van verzoeker.

nietigverklaring van de bestreden beschikking.”

3.1. Voorafgaandelijk

3.1.1. De verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet moeten in de synthesesemorie “*alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en dit “*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*”. In de synthesesemorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen, waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl. St. Kamer 2012-2013, DOC*

53-2572/002, pp. 6-7). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Middelen of middelenonderdelen die wel in het verzoekschrift worden toegelicht, maar waaromtrent in de synthesesmemorie niet langer enige concrete verduidelijking is opgenomen, kunnen derhalve niet ten gronde worden onderzocht. Om die redenen kan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, die in de synthesesmemorie op geen enkele wijze verder wordt toegelicht en waaromtrent hierin geen samenvatting is opgenomen van het betoog in het inleidend verzoekschrift, niet tot de nietigverklaring leiden.

3.1.2. Aan de andere kant kan de synthesesmemorie niet worden aangewend om een middel(onderdeel) dat niet op ontvankelijke wijze is aangevoerd in het inleidend verzoekschrift alsnog verder toe te lichten. Artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk: de Raad dient zich uit te spreken op grond van de synthesesmemorie, behalve wat de *“ontvankelijkheid (van het beroep en) van de middelen”* en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

De ontvankelijkheid van een middel(onderdeel) dient derhalve in de eerste plaats te worden beoordeeld aan de hand van de uiteenzettingen in het inleidend verzoekschrift. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift met name op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). In dit kader stelt de Raad vast dat de verzoeker reeds in het verzoekschrift (als ook in de synthesesmemorie) naliet om concreet te verduidelijken op welke wijze artikel 6 van het EVRM en de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) door de bestreden beslissing is geschonden. Waar de verzoeker gewag maakt van *“de niet-naleving van de gewone beroepstermijn”*, vormt dit geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel. Het enig middel is, wat deze middelenonderdelen betreft, reeds *ab initio* niet-ontvankelijk.

3.1.3. De Raad wijst er voorts op dat in de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) expliciet wordt gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoeker in de synthesesmemorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

In dit kader merkt de Raad op dat de kritiek, dat de verweerder bij het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2025 geen inreisverbod heeft uitgevaardigd, niet is opgenomen in het inleidend verzoekschrift. De verzoeker kan deze kritiek niet voor het eerst in de synthesememorie aanwenden ter adstructie van het enig middel. Er valt niet in te zien en ter terechtzitting wordt niet verduidelijkt dat deze kritiek onmogelijk in het verzoekschrift kon worden uiteengezet.

De voormelde kritiek in de synthesememorie is dan ook laattijdig en niet-ontvankelijk.

3.2. Beoordeling ten gronde

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan is beslist om een inreisverbod op te leggen. Er wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Hieromtrent wordt vastgesteld dat de beslissing tot verwijdering van 21 maart 2025 gepaard gaat met dit inreisverbod en er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan (cf. artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Tevens wordt erop gewezen dat de verzoeker een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd, waarbij concreet wordt toegelicht dat de verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2025 dat hem op diezelfde dag werd betekend en dat hij niet het bewijs levert dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens specifiek geconcretiseerd waarom in verzoekers geval een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar wordt opgelegd:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone TARL op 21.03.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van betrokkenheid bij grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts.

Betrokkene maakte ook reeds gebruik van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij hier een Belgische vriendin zou hebben. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij verklaart verder ook nog 2 broers te hebben. Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden.

Bovendien het feit dat de broers en vriendin van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft

gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Verder verklaart betrokkene niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Aldus kunnen de motieven die het bestreden inreisverbod onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en dat hij ze onderwerpt aan een inhoudelijke kritiek, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verzoeker toont niet aan dat de geboden motieven, in rechte en in feite, niet zouden volstaan in het licht van de door artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziene uitdrukkelijke motiveringsplicht. Met de louter rechtstheoretische toelichtingen omtrent deze uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet concreet aangetoond dat de bestreden beslissing deze rechtsregels zou schenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet aangetoond.

Waar de verzoekster stelt dat de opgeven motieven volkomen onjuist zijn en waar hij gewag maakt van een kennelijke beoordelingsfout, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het enig middel wordt verder (mede) in die optiek onderzocht.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt inzake de vaststelling dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2025, merkt de Raad op dat de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod is getroffen op twee verschillende rechtsgronden, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° én artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt voldoende geschraagd door de verwijzing naar de beslissing tot verwijdering van 21 maart 2025 die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en waarbij er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Uit de motieven van de bestreden akte komt voorts duidelijk naar voor dat de gemachtigde bij de beslissing omtrent de duurtijd van het inreisverbod (*in casu* drie jaar) niet in aanmerking heeft genomen dat de

verzoeker geen gevolg gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2025. Deze vaststelling wordt enkel aangewend ter ondersteuning van de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

De verzoeker kan, gelet op de duidelijke motieven van de bestreden beslissing, niet worden gevolgd waar hij stelt dat de vaststelling omtrent het niet-uitvoeren van het eerdere bevel van 8 maart 2025 het enige argument is dat de verweerder kan aanvoeren om hem een inreisverbod op te leggen.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de gemachtigde in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt met name op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen. De gemachtigde is dan ook overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. *In casu* wordt het door de verzoeker niet betwist dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing van 21 maart 2025 waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan. Deze beslissing maakte wel het voorwerp uit van beroepen die door de verzoeker werden ingesteld, doch deze beroepen werden verworpen (zie punt 1.1., RvV 28 maart 2025, nr. 324 273; RvV 15 juli 2025, nr. 330 082). Het staat dan ook vast dat het bestreden inreisverbod vergezeld gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek. Gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, is de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) dan ook reeds voldoende geschraagd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verzoekers inhoudelijke kritiek dat hem niet kan worden verweten dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2025, is dan ook gericht tegen een overtollig motief en kan daarom niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Waar de verzoeker stelt dat het volstrekt disproportioneel is om hem een inreisverbod van drie jaar op te leggen op basis van het enkele argument dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerste bevel, herhaalt de Raad dat deze vaststelling in de bestreden akte op geen enkele wijze wordt aangewend ter ondersteuning van de beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Verzoekers kritiek mist op dit punt feitelijke grondslag.

De geldingsduur van het bestreden inreisverbod wordt door de gemachtigde als volgt verantwoord:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone TARL op 21.03.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van betrokkenheid bij grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts.

Betrokkene maakte ook reeds gebruik van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn.

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij hier een Belgische vriendin zou hebben. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij verklaart verder ook nog 2 broers te hebben. Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden.

Bovendien het feit dat de broers en vriendin van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Verder verklaart betrokkene niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

De verzoeker erkent in eerste instantie dat hij op 21 maart 2025 door de politie werd aangehouden in het kader van een onderzoek naar de handel in namaak T-shirts. Hij betoogt echter dat hij niet werd gehoord of gearresteerd en hij stelt dat hij op geen enkel moment als verdachte is beschouwd, dat hij op geen enkele wijze wordt vervolgd en dat hij niet betrokken is bij deze feiten.

Echter blijkt uit het verslag het TARAP-verslag van de politiezone TARL van 21 maart 2025 (zie administratief dossier, stuk nr. 53, document “*administratief verslag*” d.d. 21 maart 2025) dat agent D.S. heeft verklaard dat de verzoeker betrokken is bij een grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts. In het betrokken TARAP-verslag wordt er ook melding van gemaakt dat hieromtrent een verder onderzoek wordt opgestart, waarbij ook het notitienummer van dit onderzoek wordt meegegeven. Dat uit dit TARAP-verslag, dat een loutere communicatie is tussen de politiediensten en de Dienst Vreemdelingenzaken, niet blijkt dat de verzoeker door de politie zou zijn gehoord omtrent de feiten van handel in valse voetbalshirts, en dat hieruit wel blijkt dat hij gehoord werd omtrent zijn illegaal verblijf, impliceert niet dat de verzoeker door de politiediensten niet zou zijn gehoord omtrent de verdenking van betrokkenheid in de handel in valse voetbalshirts. Een dergelijk gehoor maakt immers deel uit van het verder onderzoek dat eveneens op 21 maart 2025 wordt opgestart en waarvan ook een afzonderlijke verslag wordt opgesteld met het door de politiediensten aangegeven notitienummer.

Wat er ook van zij, uit het TARAP-verslag van 21 maart 2025 blijkt reeds dat de verzoeker, op zijn adres, werd aangetroffen en dat er in de woning dozen met valse voetbalshirts werden aangetroffen. De agent van de politie van de politiezone TARL heeft daarnaast wel degelijk vastgesteld dat de verzoeker betrokken is bij een grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts en het TARAP-verslag vermeldt ook uitdrukkelijk dat de verzoeker wordt aangehouden door de politie. Het is dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld waar in de bestreden akte wordt vastgesteld dat de verzoeker op 21 maart 2025 werd aangehouden omwille van betrokkenheid bij een grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts. De Raad wijst erop dat de verweerder niet heeft gesteld dat de verzoeker schuldig is aan deze feiten of dat hij er actueel wordt voor vervolgd, doch enkel dat hij op de datum van de bestreden beslissing werd aangehouden omwille van betrokkenheid bij een grootschalig onderzoek inzake valse voetbalshirts. De verzoeker toont niet aan dat dit motief niet deugdelijk is.

Waar de verzoeker meerdere malen betoogt dat hij niet werd gehoord in verband met mensenhandel en dat blijkens het politierapport geen vragen werden gesteld over mogelijke mensenhandel of verdenking van betrokkenheid en dat hij niet in beschuldiging werd gesteld en zelfs niet wordt verdacht van deelname aan mensenhandel, merkt de Raad nog op dat de gemachtigde nergens heeft gesteld dat de verzoeker wordt verdacht of aangehouden op verdenking van (betrokkenheid aan) mensenhandel. Verzoekers kritiek is op dit punt niet ter zake dienend.

De verzoeker geeft tevens te kennen dat de geldingsduur van het inreisverbod onredelijk is. Hij argumenteert dat het volstrekt onevenredig is om hem omwille van de vermeende betrokkenheid bij handel in valse voetbalshirts te sanctioneren met een inreisverbod van drie jaar, daar waar het bezit van een Franse identiteitskaart het enige strafbare feit is dat tegen hem is vastgesteld.

Hieromtrent wordt erop gewezen dat de gemachtigde krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een ruime discretionaire bevoegdheid heeft om de geldingsduur van het inreisverbod te bepalen. Bij de uitoefening van een dergelijke discretionaire bevoegdheid kan de gemachtigde wel degelijk op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De Raad acht het *in casu*, gelet op de vaststellingen van de politie die blijken uit het administratief dossier, niet kennelijk

onredelijk dat de gemachtigde het element inzake de aanhouding wegens betrokkenheid bij handel in valse voetbalshirts mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er mag bovendien niet worden veronachtzaamd dat de gemachtigde eveneens heeft vastgesteld dat de verzoeker ook reeds gebruik maakte "van een Franse identiteitskaart die volgens een analyseverslag dd. 27.03.2024 van Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie - Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vals bleek te zijn". Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoeker op zich niet betwist (zie administratief dossier, stuk nr. 1 d.d. 29 april 2024). Het komt de Raad niet onredelijk over dat de gemachtigde op grond van het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze twee feiten tezamen heeft geoordeeld dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast blijkt dat bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod ook een afweging werd doorgevoerd omtrent verzoekers verklaring dat hij een Belgische vriendin en twee broers heeft in België (doch geen minderjarige kinderen, noch medische problemen), waaromtrent de verzoeker geen verdere inhoudelijke betwisting naar voor brengt. Het blijkt niet dat de gemachtigde, gelet op het geheel van deze vaststellingen inzake de specifieke situatie van de verzoeker, op onredelijke wijze heeft gekozen om aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Gelet op al wat hierboven werd uiteengezet, blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval werden veronachtzaamd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De verzoeker maakt ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE